

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quis possit directè à prædictis peccatis reseruatis absoluere. §. 4

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

occurrit, præter dicta tract. 16. de religio statu, disp. 5. à pun. 1. & sequenti.

11. Decimus, referuntur censuræ Societatis nostræ, seu peccata, quæ in nostris constitutionibus, Bullis, vel decretis, annexam habent excommunicationem. Notanter additum est, seu peccata, ne intelligerentur solæ censuræ referuari, sed simul cum censuris peccata ipsa per se, & directè referuata esse. Igitur in Constitutionibus eam censuram excommunicationis ipso facto inuenio, quæ in Congregatione generali electoribus apponitur 8. p. Constit. cap. 6. §. 2. si quem scirent ambientem præposituram generalem, Vicario non denunciauerint. Item, quæ apponitur Vicario, & tribus antiquioribus Professoribus, qui in hac causa Iudices esse debent, si forè aliter, quàm in animo sentiant, sententiam dicerent. Huius Constitutionis in 1. Congregat. generali, decreto 5. addita est ea censura aduersus ambitiosos pro se, vel pro aliis, itaque ad eos, qui informationem non synceram, hoc est, vt explicuit 2. Congregatio decreto 9. quæ studiosè, seu mala enim intentione mendax est in re graui. Item, ex Congregat. 7. decreto 49. extenditur excommunicatio ad illos omnes, qui electionis synceritatem, libertatemque quoquo modo directè, vel indirectè impedire conantur. Huius excommunicationis absolutio, si petatur ante electionem, Vicario generali referuatur, si post electionem, Præposito generali, vt dicitur in 1. Congregat. decreto 18. & in decreto 17.

In Bullis verò pontificiis, præcipuè in ea, quam contra Apostatas expedit Pius V. anno 1565. quæque incipit, *Equum repusamus*, excommunicatio ipso facto lata est, & Pontifici, vel præposito generali referuata aduersus eos, qui emissis Societatis votis, vel ab ea recedunt, vel ad alium. Ordinem (Carthusiam excepta) absque licentia Generalis transeunt: quinimo neque ad Carthusiam ex privilegio Carmelitis concessio, & aduersus eos, qui licentia Generalis habita, intra tempus præfixum non fuerint Ordinem ingressi, vel in ea non valentes, vel nolentes perseverare, ad Societatem non fuerint statim reuersi, auxiliatores, & receptores eorum eadem excommunicatio afficiuntur. Deinde excommunicantur excommunicatione Pontifici referuata à Gregor. XIV. in Bulla confirmatoria nostri Instituti, edita 1591. quæ incipit, *Ecclesia catholica*. quomodolibet impugnantes, vel alterantes Constitutiones Societatis, decreta, & gubernandi formam, &c.

Denique in decretis Congregationis, præter superius dicta, est excommunicatio Provinciali referuata; tum in illos, qui in consilio Provinciali externos de dimissione sua in consilium adhibent; tum in illos, qui quoquo modo externorum auxilio, vel intercessione ad dimissionem à superioribus obtinendam vtuntur. Sic habetur in 7. Congregatione generali, decreto 18. & can. 22. §. 2. Prædictas censuras explicui dicto tract. 16. de statu relig. disp. 5. vbi de præceptis Societatis.

12. Ad extremum aduerte, casus Pontifici referuatos non esse opus superiores regulares sibi referuare, cum altiori referuatione referuati sint: idè quod nullus alius, præter eum, cui ex commissione Pontificis competit facultas, absoluerè à prædictis potest, sicuti benè notauit Suar. r. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 18. in princ.

§. I V.

Quis possit directè à prædictis peccatis referuatis absoluerè.

1. Is, cui referuata sunt, potest absoluerè.
2. An à referuatis Pontifici possint Episcopi absoluerè in aliquibus casibus.
3. A referuatis Pontifici, & Episcopo potest Parochus extra casum extrema necessitatis, ex satis probabili sententia.
4. In articulo mortis quilibet potest.
5. Prelatus cuiuscumque Cõuentus sibi subditos absoluerè potest.
6. Ex quodam privilegio possunt Religiosi Minores ab alio, quàm à Superioribus absolui semel in vita.
7. Quid in articulo mortis à Sixto I V. prædictis Religiosis concedatur.
8. Religiosis omnibus à Superiore approbatis concedit Pontifex facultatem absoluerendi omnes Christi fideles, sed non Religiosos.
9. Quid de privilegio Bullæ Cruciatæ.
10. De privilegio concessio absoluerendi Religiosos Ordinis Prædicatorum iter agentes.
11. Nonny absolui possunt, ac si seculares essent.

A Peccata referuatis nemo absoluerè potest, nisi is, cui peccata referuata sunt, aut illius superior, & cui ipsi commiserint. Dixi, cui peccata referuata sunt: quia referuans non sibi tantum, sed aliis inferioribus prælati referuare peccata potest, sicuti de facto plura peccata à Pontifice Episcopi absolutio referuata sunt, & in Religionibus, maxime

in Societate omnes casus referuati Prælati conuentualis absolutio referuatur.

2. Igitur à referuatis Pontifici non solum pro foro interno, sed etiam externo absoluerè possunt Episcopi pueros, mulieres, senes, valetudinarios, aliasque similes personas Pontificem adire impeditas, iuxta textum in cap. *Mulieres*. cap. *Notificatur* & cap. *Quamuis*. de sentent. excommunicat. seruatis tamen quibusdam ibi præscriptis conditionibus. Et licet prædicti textus de excommunicatione ob percussione Clerici loquantur, Doctores eam facultatem ad alios casus Pontifici referuatos extendunt: siquidem in omnibus eadem ratio procedit, quæ est periculum animarum vitare: quod esset si absolutio diu differri deberet, sicuti notauit Coninch. disp. 8. de penitent. dub. 12. n. 88. Suar. r. 4. de penit. disp. 30. sect. 3. In foro autem conscientie quilibet Episcopus potest sibi subditos à quibuscumque peccatis occultis Pontifici referuatis absoluerè, ex Trid. sess. 24. cap. 6. de reformat. Neque per Bullam Cæne ea potestas reuocata est, vt alibi latius dixi.

3. A referuatis Episcopo, & à fortiori Pontifici nullus Parochus iure ordinario absoluerè potest, vt de se constat. Solum est dubium, an casu, quo penitentem necessarium sit communicare, vel quia ecclesiastico præcepto communionis vrgetur, vel quia absque nota omittit communionem non potest, possit à quolibet parochia directè absolui à peccatis Pontifici vel Episcopo referuatis. Negat Valq. q. 91. art. 3. dub. 8. n. 4. & dub. 9. num. 21. Mouetur ex eo, quòd Tridentin. sess. 14. cap. 7. de reformat. dixerit, Sacerdotes extra articulum mortis nihil posse in casibus referuatis. Sed contrarium docet non improbabiler Canus relect. de penitent. 5. p. fol. 108. §. *Secunda conclusio*. Domin. Sorus in 4. dist. 18. q. 2. art. 5. ad 1. Ledem. 2. p. 4. q. 8. art. 3. dub. 3. concl. 7. neque dissentit Suar. disp. 30. sect. 3. n. 8. & 9. & disp. 30. tota sect. 3. posse, inquam, parochum extra casum extrema necessitatis à referuatis Pontifici absoluerè suos subditos, si adire non possint superiorem, & initer tempus communicandi, vel celebrandi, prætermittitque non possit absque scandalo, vel infamia, vel damno populi, qui defraudandus esset Missæ sacrificio die festiuo: extenduntque hanc doctrinam, siue peccatum censuram habeat annexam, siue non. Ratio est: quia referuatio ob bonum charitatis introducta non debet in detrimentum charitatis cedere: cederet autem in graue charitatis detrimentum, & in animarum non leue periculum, si eo casu non possit parochus ab eo peccato absoluerè. Credendum Ergo est, eam facultatem esse illi à Pontifice concessam. Neque obstat Concilium alsens, nihil posse extra articulum mortis sacerdotem in casibus referuatis: quia hoc intelligendum est per se, secus si à iure, vel ex privilegio concedatur, sicuti Suar. exprimat concessum esse, non solum Episcopis, sed etiam sacerdotibus inferioribus, quoties Pontifex adiri non potest, & initer tempus communicandi, ex textu in cap. *Nuper*. de sententia excommunicat. ibi: à suo absoluat Episcopo, vel proprio Sacerdote. In casibus autem Episcopo referuatis non audez Suarez disp. 30. sect. 3. concedere hanc facultatem, ed quòd recursus ad Episcopum facilius sit, quàm ad Pontificem. Et præterea de casibus pontificiis sunt iura concedentia hanc facultatem proprio sacerdoti, cum non potest Pontifex adiri, quod non inuenitur in casibus Episcopo referuatis. At Canus, Sorus, Ledem. locis alleg. & idem Suar. disp. 31. sect. 3. generaliter loquuntur de casibus referuatis: & affirmant, quoties ex aliqua graui causa omitti non potest communicatio, possit inferiorem sacerdotem à referuatis absoluerè. Monent tamen prædicti Doctores, hanc absolutionem esse indirectam: siquidem inferior sacerdos non est propriè iudex illorum peccatorum, & obligationem subit penitens coram superiore comprehendit. Sed hoc non videtur satis consequenter dictum, aliàs nulla iurisdictione ob necessitate inferiori sacerdoti communicaretur. Credo igitur, & iudicem esse, tamen penitentem obligationem habeat comprehendit.

Religiosi verò præcipuè mendicantes, esto iure communi non possint à referuatis Pontifici, vel Episcopo absoluerè, quia in Clement. *Dudum de priuileg.* declaratur eos non habere ampliorem facultatem, quàm habent Parochi, & in Clementina, *Religiosi, de priuileg.* §. *Quibus* præcipitur Religiosis sub interminatione maledictionis æternæ, ne à casibus sedi Apostolicæ, atque etiam locorum Ordinariis referuatis quæquam absoluant. Verum si particularia priuilegia spectentur, non solum à referuatis Episcopo, sed etiam à referuatis sedi Apostolicæ, exceptis iis, quæ in Bulla Cæne continentur, absoluerè quoscumque fideles ad se venientes possunt, vt superioris puncto explicui, & tradit Suar. r. 4. de penitent. disp. 30. sect. 2. n. 16. & seqq.

4. In articulo mortis, cum nulla sit referuatio, vt dixit Trident. sess. 14. cap. 7. quilibet sacerdos, tamen si excommunicatus, aliæ censura ligatus existat, absoluerè potest quoslibet penitentes à quibuscumque peccatis, subintelligendum tamen esse, absente proprio, vel privilegio sacerdotum, vel non impedito. Nam cum hæc tam ampla concessio ob necessitatem penitentis, ne remedio destitutus pereat, concedatur, si sacer

faceros proprius vel non impeditus sit, velique sacramentum ministrare, cessat prædicta necessitas, & consequenter concessio, quæ ob eam necessitatem facta est, vt dixi supra.

5. Specialiter autem loquendo de casibus reseruatim pro Religiosis, certum est, Prælatos cuiuscunque Conuentus, & à fortiori superiores Prælatos, Provinciales scilicet, & Generalem, facultatem habere, tum absolventi sibi subditos, quia ipsi prædicti casus reseruantur tum delegandi alteri absolutionem: quia ratione muneris ipsi competit dicta potestas. Secus esset si peccatum esset Provincialis, vel Generali reseruatim: quia tunc inferior Prælatos delegatus esset in ea facultate sibi commissa, nisi forte commissa esset in perpetuum: quippe censetur proprio muneri annecti, ac proinde ordinaria esse, & delegabilis. Raro tamen expedit peccatum Generali, necdum Provinciali ita reseruari, vt superiori immediato, vel alteri non concedatur facultas ab eo absolventi. Nam vt bene inquit Suar. t. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 16. recte religionis gubernationi non leuiter contrarium esset, cogere subditum delinquentem longo tempore perseuerare absque absolutione directæ reseruatim peccati, qui certe cogendus esset, si in peccatum reseruatim incidere, cum sæpe euenire possit, cum absentia Provincialis frequens sit, & in absentia hoc sacramentum ministrari non possit.

6. Videndum autem est, an aliis à Superioribus sit hæc facultas concessa, quæ cum solo privilegio concedi possit, examinandum est, an aliquod sit, virtute cuius Religiosi ab alio, quam à suo Prælato valeant absolui. Emman. Rodrig. t. 1. q. 62. art. 6. refert varia privilegia Sixti IV. Minoribus concessa, quibus absolui possunt semel in vita, & in articulo mortis ab alio, quam à suis Prælati. Primum namque refert concessisse Sixtum IV. Minoribus, tam Professos, quam Nouitios, vt semel in vita eligere possint Confessorem ex suo Ordine, qui iuncta penitentia salutari eos absoluat ab omnibus criminibus, excessibus, & censuris, &c. Quo privilegio non est dubium posse Religiosum Minorem semel in vita frui, eoque absolui ab omnibus reseruatim. Debet tamen necessario eligere Sacerdotem sui Ordinis, à suo Prælato approbatum, & in Confessorem designatum; aliàs non eligit Confessorem formaliter, quod videtur necessarium: non enim Pontifex absque causa nomen Confessoris exprimit: poterat enim sub nomine Sacerdotis privilegium concedere. Sed, quia intendebat, ne alius Sacerdos, quam à Superiore ad audiendas confessiones designatus eligeretur, ne obseruantia religiosa minueretur, ideo exprimit Confessoris nomen: & tradit Suar. t. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. n. 7. vbi bene aduertit, approbationem Episcopi requisitam non esse, quatenus Professos, & Nouitios privilegium respicit: sed quatenus famulos, aliòque seruientes spectat. Prædicto privilegio vt possint omnes alij Religiosi communicantes in privilegijs cum mendicantibus: modo tamen à suis Superioribus eorum usus interdictus non sit, sicuti de facto interdictus est Sacerdotis Iesu Religiosis, qui varijs Bullis à Sede apostolica emanatis prohibentur alijs, quam à Superiore designatis confiteri, neque à reseruatim absolui, nisi de Superioris licentia.

7. Secundo concedit idem Sixtus IV. prout refert Emman. Rodrig. supra, vt quilibet Confessor possit quemlibet Minorum Religiosum in articulo mortis à quibuscunque casibus absolueret, ac si Summus Pontifex ibi adesset. Quilibet, inquam, Confessor, qui aliàs in eo articulo Confessor esse possit, vnde præsentem proprio simplex Sacerdos autoritate non haberet, quia non est legitimus Confessor: sed eo deficiente. Neque inde fit, nullum privilegium Minoribus concedi: concederetur namque maximum. Primum, quia Confessor aliàs à Superiore designatus, qui in eo articulo præsentem Prælato absolueret non poterat à reseruatim, virtute huius privilegij absolueret: quia est legitimus Confessor, cui sola iurisdictio deficiebat, quæ virtute huius privilegij communicatur. Secundo, ex vi dicti privilegij sic absoluit Religiosus à suis excessibus, & peccatis, vt nullatenus obligatus sit comparere eorum Superiore, si postmodum conualuerit, tamen si peccata censuram reseruatim habeant, vt bene notauit Emman. Rodrig. q. 62. art. 8. Suar. d. c. 19. n. 12. c. 11.

8. Tertio, omnibus ferè Religiosis à suis Superioribus approbatis concedit Pontifex potestatem absolventi omnes Christi fideles ad se venientes ab omnibus criminibus, excessibus, & censuris, etiam Sedi apostolicæ reseruatim (exceptis iis, quæ in Bulla Censæ Domini continentur) vt refert Emman. Rodrig. t. 1. quest. regul. quest. 60. c. 6. per varios articulos. Cum ergo sub nomine fidelium Religiosi comprehendantur, videri alicui possit, quemlibet Religiosum, tum à Religiosis sui ordinis generaliter approbatis, tum à Confessoribus alterius Ordinis absolui à reseruatim posse. Sed omnino dicendum est, vt latius superiori puncto dixi, neminem virtute prædictorum privilegiorum absolui posse absque licentia sui Prælati. Nam etiam privilegia generalia sunt, & tam seculares quam Religiosos comprehendant; at non censentur speciali privilegio, & consuetudini derogare, quibus in omnibus Religionibus sta-

bilium est, ne Religiosi ab alijs, quam à Superiore proprio designatis absolui à reseruatim possint, quinimo necdum à non reseruatim.

9. Quarto, est privilegium omnibus fidelibus Bullam Cruciatæ lumentibus concessum, vt possint quemlibet Confessorem ex approbatis ab Ordinario eligere, qui eos ab omnibus peccatis, & censuris absoluat. Si igitur Religiosi Bullam suscipiant, poterunt à quolibet Confessore ex approbatis absolui, Cæterum, hoc privilegium non communicari Religiosis, sed potius eis vltim illius interdicti, probauimus latè tract. de Bulla Cruciatæ. Nullum igitur est privilegium præcipue in Societate Iesu, quo eius Religiosi absolui à reseruatim absque Superioris licentia possint.

10. Quinto, speciale privilegium concessum est Fratibus Prædicatoribus, iter agentibus, ex Superiorum licentia, vt possint à quolibet Confessore, siue regulari, siue seculari absolui à quocunque crimine, quomodocumque reseruatim, sicuti Confessores eiusdem Ordinis. Sic concessit Innocent. VIII. prout refertur in compend. Ordinis Cisterciens. verbo, confessor. §. 13. cuiusque meminit Emman. Rodrig. t. 1. quest. regul. quest. 62. art. 5. circa finem. Suar. t. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 3. Notanter appositæ sunt illa verba, ex Superiorum licentia: ne fugitiuis, vel apostatis crederetur esse hoc privilegium concessum, sed solum illis, qui ex superioris licentia iter faciunt. Ex illis autem verbis, sicuti possunt Confessores eiusdem Ordinis, alicui videbitur restringi facultas, ita vt nullus confessorius electus absolueret possit itinerantem religiosum, nisi quatenus à prælato illius fuerit concessum: siquidem confessorius eiusdem ordinis neminem possunt absolueret, nisi pro facultate sibi à superioribus communicata. At nullatenus hæc exceptio admittenda est: Aliàs nihil speciale itinerantibus concederetur, cum omnibus concessum sit, ex superiorum facultate posse confessorem quemlibet eligere, qui eos à quolibet crimine absoluat. Quocirca ne privilegium vatum sit, intelligi debent illa verba, vt quilibet religiosus iter faciens confiteri possit cuilibet sacerdoti regulari, vel seculari, ab eoque absolui & dispensari, sicuti possit absolui & dispensari à confessore eiusdem ordinis facultatem à suo superiore habente.

Verum hoc privilegium, vt sentit Emman. Rodrig. supra, aliæ religiones non acceptantur, quinimo de religione Prædicatorum non satis constat, an sub ea viuensitate fuerit acceptatum: quippe non leuis occasio esse potest disciplinam, religiosam labefactandam si religiosi eo tempore, quo liberius peccare possunt, nullam criminis reseruationem habeant. Quapropter, vt bene inquit Suar. dict. cap. 19. n. 3. spectari debet usus, & consuetudo religionis: Neque enim videtur expedire, Religiosum maxime Sacerdotem, diu extra Religionem peregrinantem, & in peccatum reseruatim labentem, priuatum esse directæ illius peccati absolutione: cum sæpe absque nota omittit Communionem non possit. Ex alia etiam parte minus decet, prædictum Religiosum, eo tempore, quo liberius peccare possit, à freno reseruationis eximi. Quapropter nostra Societas iis inconuenientibus prouidit, tum concedendo licentiam, vt possint confiteri, cum imponendo illis obligationem; vt postmodum superiori compareant: concessione enim licentiæ vitatur inconueniens, ne diu peregrini priuati sint absolutione peccatorum directæ; obligatio nis verò comparandi impositione continentur, ne in peccata ruant. Qualiter autem hæc obligatio imponi possit, sequente dicemus.

11. Ad extremum supererat examinare, an saltem Nouitij ab alijs quam à Religionis Prælati absolui possint à peccatis non reseruatim, & à reseruatim absolui, inquam, possint, tum ab Episcopo, tum à Confessoribus regularibus suis Ordinis, & aliorum Ordinum, sicuti possunt seculares, tum virtute Cruciatæ. Sed his omnibus satisfeci tract. 16. de religio statu, disp. 1. punct. 10. numer. 9. neque aliquid ibi dictis addendum occurrat.

§. V.

Qualiter Prælati, cui sunt casus reseruatim, se gerere debeat, tum in absolutione concedenda, tum in ea deleganda.

1. An superior audire sola reseruatim possit, & ab eis raram sacramentaliter absolueret.
2. Affirmant plures.
3. Plerumque supradicta sententia probanda non est.
4. Regulariter petenti facultatem, vt absolueretur à reseruatim concedendo est.
5. Aliquando negari potest.
6. Non est obligatus superior cuilibet facultatem concedere, sed designare potest Confessarium.
7. Quid in hac parte ex decreto Clem. sit in Religionibus statutum.